

[Schlüter.]

dramatisk blev afbrudt i begyndelsen af december, og i dag har jeg lyst til at spørge regeringen: hvad tænkte regeringen sig egentlig den 5. december? Troede regeringen virkelig, at den helhedsplan, regeringen havde formuleret, ville få bedre chancer for gennemførelse efter en valgkamp? Troede regeringen virkelig, at vælgerne på en valgdag skulle kunne klare, hvad regeringen her i folketinget gav op over for?

I sin hilsen til vælgerne et par dage efter valgets udskrivelse brugte statsministeren i sine annoncer i alle landets blade den vending: „Valget er ikke en folkeafstemning, men kan minde om det.“ Var det nu en rimelig fremstilling? Var det i det hele taget muligt at få befolkningen til at klare det, folketinget blev nødsaget til at afbryde?

Når jeg skal bedømme det på det konservative folkepartis vegne i dag, er jeg egentlig tilbøjelig til at mene, at det gamle folketing med sine svagheder måske nok kunne være bedre end det nye til at løse spørgsmålene og få tilvejebragt et positivt samarbejds-klima. Der var jo især to partier, som krævede valget, det var venstre og socialdemokratiet. Nu skulle vi have målt, hvem af dem der var størst, og det fik vi målt. En afgørende forskydning bragte valget. Valget førte med sig, at socialdemokratiet og venstre nu tilsammen har et flertal i det nye folketing. Det havde de ikke i det gamle. Det er en bemærkelsesværdig ting. Det betyder meget. Det betyder nemlig, at vælgerne har pålagt disse to partier at bære et flertal i folketinget. Det er et stort ansvar. Når man skal bedømme i dag, hvordan det er gået efter valget, så peger alt på, at dette store ansvar kan disse to, vore største partier, nok ikke finde frem til at løfte.

Vi har alle fulgt forhandlingerne mellem regeringen og socialdemokratiet, så godt vi kunne. Ingen af os kan selvfølgelig med sikkerhed bedømme, hvordan klimaet har været, når V og S har drøftet tingene efter valget, men alt peger på, at klimaet indenfor har været koldere, end det var udenfor i denne milde januar måned. Af det, vi andre har hørt, fremgår intet om, at forhandlingerne har været virkelig seriøse. Og så er jeg nødt til at minde om, at de mindre partiers tilbagegang betyder, at klimaet mellem de to store partier nu er vigtigere end før. De

mindre partier her i salen kan næppe på samme måde som i det gamle folketing gang på gang gribe afgørende ind og sikre, at dansk folkestyre kommer til at fungere. Det er en forskel fra i fjor til i år. Vi skal prøve, men udsigterne er sværere.

Nogle uger før statsministeren udskrev valget, foreslog det konservative folkeparti, at man undersøgte, om der dog ikke uden et valg kunne dannes en regering bestående af venstre, socialdemokratiet og det radikale venstre. Det fortryder vi ikke i dag. Vi tror, det havde været en god løsning for landet, om man havde søgt uden valg, der fører til dybere grøfter mellem partierne, at skabe en bred regering. Den ville ikke have haft flertal i det gamle folketing, men vi kunne have hjulpet den her i salen med arbejdet.

Det, vi har brug for nu efter valget, er et fast flertal, det er en bred samarbejdsregering, som sikrer os sammenhæng i beslutningerne. Vi må og skal væk fra den skadelige siksakkurs, der blev fulgt i dansk politik i året 1974. Hvis ikke vi kommer det, hvis ikke vi får en fast styring, hvor det, vi gør den ene måned, hænger sammen med en plan for, hvad vi skal gøre den næste og den tredje og den fjerde måned, så vil arbejdsløsheden fortsat være langt større end nødvendigt. Vist er også vi ramt af en international afmatning, en international lavkonjunktur, det er sandt, og selvfølgelig skal det præge vilkårene i Danmark. Men det er jo således, at hvis vi ville, så kunne vi begrænse den nuværende arbejdsløshed betydeligt. Arbejdsløsheden i Danmark i dette øjeblik er langt større end rimeligt og nødvendigt. Fører vi den rigtige økonomiske politik, kan vi begrænse arbejdsløsheden i Danmark til at blive af en størrelse, som svarer til, hvad det øvrige Europa kender i disse måneder.

Det, der skal til, er, at vi i folketinget koncentrerer os om at give love og føre økonomisk politik, som skaffer arbejde og produktion, fremfor at koncentrere arbejdet om overbud, når det gælder vilkår for og størrelse af arbejdsløshedsunderstøttelsen. Det sidste er passivt, men nødvendigt, det første er nødvendigt, men aktivt.

Valget førte måske til, at partiet venstre ligesom fik løst sit problem, men landets problemer ligger der stadig uløste og er nok nu blot blevet sværere at få løst. Derfor anmoder vi om, at regeringen nu tilrette-